

„Imádkozzatok értünk!” Parancs, felhívás a hívőknek, de kiváltság is. Nem jár nekünk az, hogy imádkozhatunk és hogy a mennyei Atya meghallgat minket. Jézus a tanítványainak azt mondta: kérjétek az én nevemben, és akkor az Atya meghallgat, megadja, amit kértek. Ez szól a mai tanítványoknak is, nekünk. „Ha valamit az Ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.” (1Jn 5,14)

Pál több gyülekezettől is kéri, hogy imádkozzanak érte. Ezek a gyülekezetek valóban hívő közösségek voltak: a tagjaik tanítványok. Ezért nekik is áldás, jog és lehetőség, de kötelesség, parancs is, hogy imádkozzanak Pálért, a szolgálataért. Tőlünk is kérhetik (és kérik), hogy imádkozzunk értük, és felelősségünk, hogy megtegyük.

„Hogy az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék, amint közöttetek is.” Ez nemcsak arra vonatkozik, amikor Pál ott járt és megalakult a gyülekezet. Hatalmas dolog, amikor az Úr beszéde célba talál, megtér valaki, megalakul egy hívő közösség, de az is, amikor az a közösség megmarad, nem pusztul bele a támadásokba, nem gyengül, hanem erősödik azoktól, és ha onnan tovább terjed az Úr szava. Pál egy ilyen gyülekezetnek ír, és kéri tőlük az imádságot. Imádkozzanak azért, hogy máshol is terjedjen az Úr igéje. Ami már az övék, azt mások is megkapják. Ének: „Ne tartsd magadban ezt a drága kincset, / De menj, hirdesd ki, mit tett Ő veled!” Ne tartsuk magunkban: mi magunk is mondjuk el, ahol lehet, de imádkozzunk is azokért, akik hirdetik.

Akadályok, támadások mindig vannak. Emlékezzünk ezekre is, amikor imádkozunk az evangélium terjedéséért. Pál máshol ezt kéri: „hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell” (Ef 6,20). Ez is fontos, senki sem bízhat „eleve” a saját bátorságában, belülről is meglepheti valamilyen félelem, és Pállal is előfordult, hogy „félelem és rettegés között” hirdette az ígét (1Kor 2,3) – de megkapta az Úrtól a bátorságot. – Most külső ellenségekről beszél: „alkalmatlan és gonosz emberekről”. Ezekről nem fél, de kéri az imádságot azért, hogy megszabaduljon tőlük. Ezek az Úr igéjének a terjedését és emberek megtérését akadályozzák. „Ti magatok nem mentek be, és akik bemennének, azokat sem engeditek be.” (Mt 23,13) „Nem mindenkié a hit” – nem azért, mert Isten nem akarja, hogy ezek is megtérjenek, hanem mert elutasítják, elzárják magukat tőle.

„Hűséges az Úr, megerősít titeket és megőriz a gonosztól.” Ez a Jó Pásztor ígérete: az Ő juhai közül senki sem veszhet el. A gonosz ott van, és el akar vonni Ötőle, de csak azt teheti, amit Isten megenged neki. Ő ezekkel is azt akarja, hogy megmaradjunk és megerősödjünk. – Megőriz a gonosztól: ha imádkozunk azért, hogy terjedjen az Úr igéje, megtérjenek emberek, elhagyják a bálványokat, minket is érhet támadás, de az Úr ennek is megszabta a határát. Nem kell belehalnunk, főleg nem lelkileg, ezért félnünk sem kell.

„Bízunk is az Úrban, hogy megteszitek.” Akik imádságot kérnek tőlünk, bízhatnak bennünk? Pál a gyülekezettől folyamatos, állhatatos imádságot kér. Ezt várja az Úr tőlünk is. Segít, ha kapunk híreket azokról, akikért imádkozunk, de ha nem kapunk, tudunk-e akkor is kitartóan imádkozni értük?

Felelősség és kiváltság, jog és kötelesség: hogyan lehet egyszerre mindkettő? Úgy, hogy az Úr „irányítja a szívünket”. Amit parancsol, azt örömmel tehetem: örömmel, bizalommal, hálával imádkozhatok. Isten iránt való szeretetre irányít: hogy én is akarjam, kívánjam azt, amit Ő el akar végezni: azt, hogy az Ő szava terjedjen, dicsőítsék azt. Krisztus iránt való állhatatosságra irányít: arra, hogy Őt kövessem, bármibe kerül, és ne féljek sem az ellenségektől, sem az

Ellenségtől – de féljem Istent. Az ilyen élet bizonyágtétellé válik, és akkor valóban terjedni fog Isten Igéje, és dicsőíteni fogják.

2Thessz 1,11–12

... a mi Istenünk tegyen titeket méltóvá az elhívásra, és töltsön meg titeket teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hit minden erejével, hogy megdicsőüljön a mi Urunk Jézus Krisztus neve bennetek, és ti is őáltala a mi Istenünk és az Úr Jézus Krisztus kegyelméből.